

Αίτηση αναίρεσης που άσκησαν στις 30 Νοεμβρίου 2007 η William Prym GmbH & Co. KG και η Prym Consumer GmbH κατά της απόφασης που εξέδωσε το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) στις 12 Σεπτεμβρίου 2007 στην υπόθεση T-30/05, William Prym GmbH & Co. KG και Prym Consumer GmbH & Co. KG κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-534/07 P)

(2008/C 37/21)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Αναιρεσείουσες: William Prym GmbH & Co. KG και Prym Consumer GmbH (εκπρόσωποι: H.-J. Niemeyer και Ch. Herrmann, δικηγόροι)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα των αναιρεσείουσών

Οι αναιρεσείουσες ζητούν από το Δικαστήριο:

1. να ακυρώσει την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 12ης Σεπτεμβρίου 2007 στην υπόθεση T-30/05 καθόσον οι αναιρεσείουσες επιβαρύνονται από την απόφαση,
2. να κηρύξει άκυρη την απόφαση C (2004) 4221 τελικό της Επιτροπής ΕΚ, της 26ης Οκτωβρίου 2004 (Υπόθεση COMP/F-1/38.338 — ΡΟ/Βελόνες), καθόσον αυτή αφορά τις αναιρεσείουσες,
επικουρικώς, να ακυρώσει ή να μειώσει τα πρόστιμα που επιβλήθηκαν στις αναιρεσείουσες με το άρθρο 2 της απόφασης αυτής,
3. *επικουρικώς* ως προς το αίτημα 2, να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο για να αποφανθεί επ' αυτής,
4. να καταδικάσει την καθής σε όλα τα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναίρεσης και κύρια επιχειρήματα

- Το Πρωτοδικείο αρνείται ότι ο χωρισμός της αρχικώς ενιαίας διαδικασίας «ανθεκτικά είδη ραπτικής» στις (επί μέρους) διαδικασίες «ανθεκτικά είδη ραπτικής: βελόνες» και «ανθεκτικά είδη ραπτικής: φερμουάρ» χωρίς αναφορά των λόγων του χωρισμού αυτού προσβάλλει τα δικαιώματα άμυνας των αναιρεσείουσών, ειδικότερα την αξίωσή τους για νόμιμη ακρόαση.
- Αρνούμενο το Πρωτοδικείο να εξετάσει αν ο χωρισμός της διαδικασίας «ανθεκτικά είδη ραπτικής» είναι παράνομος λόγω υπάρξεως μιας μοναδικής και συνεχιζόμενης παραβάσεως, παραβιάζει την αρχή της απαγορεύσεως της αρνησιδικίας και προσβάλλει το θεμελιώδες δικαίωμα για αποτελεσματική δικαστική έννομη προστασία.

— Το Πρωτοδικείο κακώς αρνείται την ύπαρξη παραβάσεως της υποχρέωσης αιτιολογήσεως που απορρέει από το άρθρο 253 ΕΚ. Θεωρεί εσφαλμένως από νομικής απόψεως ως νομικώς επουσιώδεις τις ελλείψεις αναπτύξεις της Επιτροπής σχετικά με το μέγεθος των θεωρουμένων ως κρίσιμων ουσιαστικών αγορών καθώς και αναφορικά με τις συγκεκριμένες επιπτώσεις της παραβάσεως στην αγορά.

— Το Πρωτοδικείο παρέβη τις κατευθυντήριες οδηγίες για τη διαδικασία καθορισμού προστίμων. Εξακριβώνει τη βαρύτητα της παραβάσεως μόνο λαμβάνοντας υπόψη γενικώς και αορίστως την παράβαση και θεωρεί το πλέον χαμηλό βασικό ποσό που αντιστοιχεί σε μία βαθμίδα βαρύτητας ως το ελάχιστο ποσό κάτω από το οποίο δεν θα πρέπει να κατεβεί το πρόστιμο. Αρνείται επίσης, παραβιάζοντας τις αρχές του κράτους δικαίου και της ίσης μεταχειρίσεως, να λάβει υπόψη την εκούσια παύση της παραβάσεως ως ελαφρυντική κατάσταση.

— Τέλος, το Πρωτοδικείο παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας. Εφαρμόζει τις κατευθυντήριες οδηγίες για τη διαδικασία του καθορισμού προστίμων κατά τη διαπίστωση της βαρύτητας της παραβάσεως εξίσου φορμαλιστικά και μονόπλευρα σε βάρος των αναιρεσείουσών, όπως η καθής στην αρχική διαδικασία. Πέραν αυτού, δεν επιχειρεί την απαιτούμενη ως προς την αρχή της αναλογικότητας συνολική εκτίμηση αντιμετωπίζοντας σωρευτικώς όλες τις κρίσιμες περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως, αλλά εξετάζει την αναλογικότητα των προστίμων μόνον ως προς μεμονωμένα κριτήρια, χωριστά κάθε φορά.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Ιταλία) στις 3 Δεκεμβρίου 2007 — Assitur Srl κατά Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Milano

(Υπόθεση C-538/07)

(2008/C 37/22)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Assitur Srl

Καθών: Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Milano

Προδικαστικό ερώτημα

Θεσπίζει το άρθρο 29 της οδηγίας 92/50/EK⁽¹⁾, το οποίο προβλέπει επτά περιπτώσεις αποκλεισμού από τη συμμετοχή σε διαγωνισμούς για την ανάθεση συμβάσεων παροχής υπηρεσιών, *numerus clausus* απαγορεύσεων και, συνεπώς, απαγορεύει τη θέσπιση από το άρθρο 10, παράγραφος 1bis, του νόμου 109/94 (το οποίο αντικαταστάθηκε με το άρθρο 34, τελευταία παράγραφος, του ν.δ. 136/06) απαγόρευσης ταυτόχρονης συμμετοχής σε διαγωνισμό επιχειρήσεων μεταξύ των οποίων υπάρχει σχέση ελέγχου;

(¹) ΕΕ L 209, σ. 1.

Προσφυγή της 30ής Νοεμβρίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση C-539/07)

(2008/C 37/23)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: E. Montaguti και A. Nijenhuis)

Καθής: Ιταλική Δημοκρατία

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη θέτοντας, στο μέτρο του τεχνικώς εφικτού και σχετικά με τις κλήσεις στον ευρωπαϊκό αριθμό έκτακτης ανάγκης «112», στη διάθεση των αρχών που αντιμετωπίζουν καταστάσεις έκτακτης ανάγκης πληροφορίες για τον εντοπισμό του καλούντος, παρέβη τις υποχρεώσεις που έχει από το άρθρο 26, παράγραφος 3, της οδηγίας 2002/22/EK⁽¹⁾.
- να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προθεσμία για τη μεταφορά της οδηγίας στο εθνικό δίκαιο έληξε στις 24 Ιουλίου 2003.

(¹) Οδηγία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2002, για την καθολική υπηρεσία και τα δικαιώματα των χρηστών όσον αφορά δίκτυα και υπηρεσίες ηλεκτρονικών επικοινωνιών (ΕΕ L 108, σ. 51).

Προσφυγή της 30ής Νοεμβρίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση C-540/07)

(2008/C 37/24)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: R. Lyal και A. Aresu)

Καθής: Ιταλική Δημοκρατία

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, διατηρώντας σε ισχύ επαχθέστερο φορολογικό καθεστώς, όσον αφορά τα μερίσματα που διανέμονται σε εγκατεστημένες στα άλλα κράτη μέλη και στα προσχωρήσαντα στη Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο κράτη εταιρίες, έναντι του ισχύοντος για τα εγχώρια μερίσματα, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 56 ΕΚ και 40 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο σχετικά με την ελεύθερη κυκλοφορία των κεφαλαίων μεταξύ των κρατών μελών και μεταξύ των προσχωρησάντων στην εν λόγω Συμφωνία κρατών, καθώς και τις υποχρεώσεις που απορρέουν από το άρθρο 31 της ως άνω συμφωνίας σε σχέση με την ελευθερία εγκαταστάσεως μεταξύ των προσχωρησάντων στη Συμφωνία κρατών.
- να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή αναφέρεται στην επί του θέματος ισχύουσα ιταλική νομοθεσία, συμπεριλαμβανομένης της απορρέουσας από διεθνείς συμβάσεις, σύμφωνα με την οποία η διανομή μερισμάτων σε μη ιταλικές εταιρίες, αποκαλούμενων «εξερχόμενα μερίσματα», τυγχάνει φορολογικής μεταχειρίσεως σαφώς λιγότερο ευνοϊκής έναντι εκείνης που αφορά τη διανομή των μερισμάτων σε ιταλικές εταιρίες (αποκαλούμενων εγχώρια μερίσματα).

Σύμφωνα με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, η ως άνω νομοθεσία — την οποία η Ιταλική Κυβέρνηση προτιμάται εν πάση περιπτώσει να μεταρρυθμίσει — αντίκειται προφανώς προς την αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των κεφαλαίων καθόσον επάγεται αρνητική επίπτωση επί των κερδών και των αποφάσεων περί επενδύσεων των μη κατοίκων μετόχων ιταλικών εταιριών, καθιστώντας παράλληλα για τις συγκεκριμένες ιταλικές εταιρίες δυσχερέστερη τη συγκέντρωση κεφαλαίων στο εξωτερικό. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο πρέπει να αναγνωρισθεί σαφής παράβαση του άρθρου 56 ΕΚ, το οποίο απαγορεύει κάθε περιορισμό στην ελεύθερη κυκλοφορία των κεφαλαίων μεταξύ των κρατών μελών, καθώς και του άρθρου 40 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (Συμφωνία ΕΟΧ), το οποίο ρυθμίζει κατ' αναλογία τα της ως άνω ελευθερίας μεταξύ των προσχωρησάντων στη Συμφωνία κρατών.

Περαιτέρω, πάντοτε σύμφωνα με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, η ως άνω νομοθεσία προσκρούει ενδεχομένως και στο δικαίωμα εγκαταστάσεως, όπως αυτό προβλέπεται στο άρθρο 31 της Συμφωνίας ΕΟΧ, καθόσον τυγχάνει ενδεχομένως εφαρμογής και επί της συμμετοχής στον έλεγχο ιταλικών εταιριών εκ μέρους εταιριών εδρευουσών στα προσχωρήσαντα στη Συμφωνία κράτη, συμμετοχής επί της οποίας δεν εφαρμόζεται το εναρμονισμένο φορολογικό καθεστώς σύμφωνα με την κοινοτική οδηγία 90/435/ΕΟΚ⁽¹⁾.